

A. M. GORKILLE

Al. Maks—tshille

11. IV. 10.

Hyvä A. M.! Vasta tänään onnistuin saamaan Teidän ja M. F:n kirjeen, joka oli lähetetty M. S. Botkinan välityksellä. Etten unohtaisi: minulle voitte kirjoittaa sekä koti-osoitteellani (Oulianoff. 4. Rue Marie Rose. 4. Paris. XIV) että puolueen osoitteella — tällöin on varminta lähettää kahden kuoren sisällä ja tehdä sisäkuoreen merkintä: henkilökohtaisesti Leninille (110. Avenue d'Orléans. Mr. Kotliarenko. Paris. XIV).

Pyytämänne julkaisut koetan lähettää Teille heti huomenna.

Olenko haukkunut Teitä ja missä? Kaiketi „Diskussion-yri Listokin” 1. numerossa (sitä julkaistaan Pää-äänenkannattajan yhteydessä)⁴²⁴. Lähetän sen. Elleivät ne, jotka Teille ovat asiasta ilmoittaneet, tarkoittaneet tätä, niin muuta en nyt muista. En ole tänä aikana kirjoittanut mitään muuta.

Ja nyt yhdistymisestä. Onko se tosiasia vai kaskua, kysytte. Kertomus on alettava kaukaa, sillä tässä tosiasiassa on yhtä ja toista „kaskumaista” (enimmäkseen vähäpätöistä) ja vakaan käsitykseni mukaan siinä on vakavaakin.

Puolueen yhdistymiseen ovat johtaneet ja johtavat vakavat, syvälliset tekijät: aatteellisella alalla — pakottava tarve puhdistaa sosialidemokratia likvidaattoruudesta ja otzovismista; käytännön alalla — tavattoman vaikea tilanne, joka vallitsee puolueessa ja kaikessa sos.-dem. toiminnassa, ja uutta tyyppiä olevan sosialidemokraattiyölläisen kehittyminen.

Keskuskomitean täysistunnossa ⁴²⁵ („pitkässä täysistunnossa”, kolmisen viikkoa vaivannäköä, se vei kaikki hermot, tuhat tulimmaista!) näiden vakavien ja syvällisten tekijöiden lisäksi, joita eivät ole tajunneet läheskään kaikki, ilmeni vähäpätöisiä, pikkumaisia tekijöitä ja sellaista mielialaa, että pitää „yleensä rakentaa sovinto” (ilman selvää käsitystä, kenen kanssa, miten ja mitä varten), ilmeni vihaa Bolshevistista Keskusta kohtaan, syystä että se käy armotonta aatteellista taistelua, sekä lisäksi menshevikkien juonittelua ja skandaalihalua, ja niin syntyi mätäpaiseinen lapsi.

Ja nyt sitten näemme vaivaa. Joko — parhaassa tapauksessa — puhkaisemme paiseet, päästämme mädän pois, parannamme lapsen ja kasvatamme hänet.

Tahi — pahimmassa tapauksessa — lapsi kuolee. Siinä tapauksessa olemme jonkin aikaa lapsetta (t.s. järjestämme uudelleen bolshevistisen puolueyhmän) ja sitten synnytämme terveemmän pienokaisen.

Menshevikeistä plehanovilaiset kulkevat vakavaa yhdistymistä kohden (eivät aivan tietoisesti, kulkevat hitaasti, horjuen, mutta kulkevat ja, mikä tärkeintä, eivät voi olla kulkematta), sitä kohden kulkevat *puoluemiehet*, kulkevat työläiset. Mutta golosilaiset kieroilevat, sotkevat, tekevät ilkeyksiään. Heillä on Venäjällä muodostumassa voimakas, julkinen, opportunistinen keskus (Potresov ja kumpp. kirjallisuudessa: ks. „Nasha Zarjan” ⁴²⁶ 2. numeroa — aika lurjus tuo Potresov! — sekä käytännöllisessä järjestötyössä Mihail, Roman, Juri+, „Golosin” 19.—20. numerossa julkaistun „Avoimen kirjeen” ⁴²⁷ 16 kirjoittajaa).

KK:n täysistunto halusi yhdistää *kaikki*. Golosilaiset *jäävät* nyt *pois*. Tämä paise *t ä y t y y* puhkaista. Se ei tapahdu ilman torailua, skandaaleja, vaivannäköä, lokaa ja „kuonaa”.

Me olemme nyt aivan tuon torailun keskiössä. Joko Venäjän Keskuskomitea karsii golosilaiset, häätää heidät tärkeistä laitoksista (kuten Pää-äänenkannattajasta j.n.e.) tai täytyy palauttaa entiselleen puolueyhmä.

Plehanov antoi „Dnevnikin” 11. numerossa täysistunnosta sellaisen arvion, joka osoittaa selvästi, että hänellä on *nyt* vakaata ja vilpittöntä halua taistella opportunistimia vastaan, ja se on saanut voiton matalasta ja pikkumaisesta halusta *käyttää* golosilaisia opportunisteja hyväksi

bolshevikkeja *vastaan*. Sekin on sotkuisa vyyhti, mutta Venäjällä muodostunut menshevikkien legaalinen likvidaattorikeskus johtaa *väistämättömästi* vakavien sosialidemokraattien loittonemiseen heistä.

Ja nyt „vperjodilaisista”. Yhteen aikaan minusta näytti siltä, että tämänkin ryhmän sisällä on kaksi virtausta: toinen, joka pyrkii puolueen puoleen, marxilaisuuteen, luopumaan machilaisuudesta ja otzovismista, ja toinen, vastakkainen. Puolueen yhdistyminen avaisi edelliselle virtaukselle mukavan, sopivan ja puoluekantaisen tien, jota kulki voitaisiin oikaista otzovismin ilmeiset tolkuttomuudet j.n.e. Mutta jälkimmäinen virtaus pääsee nähtävästi heillä voitolle. Aleksinski (joka on keltanokka politiikassa, mutta kiukkuinen keltanokka, joka tekee tyhmyyden toisensa jälkeen) erosi skandaalimaisesti sekä „Diskussionnyi Listokin” toimituksesta että puolueen koulukomissiosta. He nähtävästi sittenkin ryhtyvät järjestämään *omaa* kouluaan, taaskin ryhmäkunnan koulua ja taaskin sivussa. Jos niin käy, tapellaan taas ja valloitetaan heiltä työläiset.

Niinpä siis käy sillä tavalla, että yhdistymisessä on nyt „kaskumainen” puoli vallalla, se työntyy etualalle, antaa aihetta hihittelyyn, naureskeluun y.m. Sanovat, että eserrä Tshernov on jopa kirjoittanut huvinäytelmän sosialidemokraattien yhdistymisestä ja antanut sen nimeksi „myrsky vesilasissa” ja että tuo huvinäytelmä esitetään täällä lähipäivinä eräässä emigranttisiirtolan (sensaatiohaluisessa) ryhmässä.

On ällöttävää olla tämän „kaskumaisen”, tämän torailun ja skandaalin, vaivannäön ja „kuonan” keskiössä; kaiken sen katseleminenkin ällöttää. Mutta ei saa antaa valtaa mielialalle. Emigranttielämä on nyt 100 kertaa raskaampaa kuin ennen vallankumousta. Emigranttielämä ja torailu kuuluvat erottamattomasti yhteen.

Mutta torailu on jäävä pois; torailusta jää $\frac{9}{10}$ ulkomaille; torailu on sivuilmio. Puolue ja sos.-dem. liike kehittyvät yhä edelleen kaikki nykytilanteen hirveät vaikeudet voittaen. Sos.-dem. puolueen puhdistuminen *sen* vaarallisista „poikkeamista”, likvidaattoruudesta ja otzovismista, *edistyy* järkkymättä; yhtymisen yhteydessä se on *edistynyt tuntuvasti pitemmälle* kuin aikaisemmin. Otzovismista teimme aatteellisesti lopun oikeastaan jo ennen täysistuntoa. Likvidaattoruutta emme saaneet silloin lyödyksi lopul-

lisesti, menshevikkien onnistui *piilottaa käärme* joksikin aikaa, mutta nyt se on tuotu päivänvaloon, nyt sen näkevät kaikki, nyt ryhdymme nujertamaan sitä ja nujerramme sen.

Ja tämä puhdistaminen ei ole vain pelkkä „aatteellinen” tehtävä, se ei ole vain pelkkää „kirjallista tohinaa”, kuten luulee tompeli (tai veijari) Potresov, joka *puolustaa* machilaisia samalla tavalla kuin menshevikit puolustivat täysistunnossa „vperjodilaisia”. Ei, tämä puhdistaminen on erottamattomasti yhteydessä varsinaiseen työväenliikkeeseen, joka nykyisenä tukalana aikana opettelee järjestämään sos.-dem. toimintaa, opettelee juuri kieltämisen kautta ja astuu oikealle tielle kieltämällä likvidaattoruuden ja otzovismin. Vain suunpieksäjä Trotski kuvittelee, että tämä kieltäminen voidaan sivuuttaa, että se on turhaa, että se ei koske työläisiä, että likvidaattoruutta ja otzovismia koskevia kysymyksiä *ei* aseta elämä, *vaan* ilkeiden väitteijäin lehdistö.

Voin kuvitella, miten raskasta niiden, jotka eivät ole nähneet eivätkä kokeneet 80- ja 90-luvun vaihteen aikaista vaikean kasvun kautta, on seurata tätä uuden sosialidemokraattisen liikkeen vaikeaa kasvua. Silloin tuollaisia sosialidemokraatteja oli kymmeniä, ellei vain yksilöitä. Nyt heitä on satoja ja tuhansia. Siitä juuri kriisi ja kriisit johtuvatkin. Ja sosialidemokratia *kokonaisuudessaan* selvittää niitä avoimesti ja selviytyy niistä rehellisesti.

Puristan lujasti kättänne. Teidän *Lenin*

*Lähetetty Pariisista
Caprin saarelle (Italia)*

Julkaistu ensi kerran v. 1924

*Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan*